

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

X. évfolyam, 40. szám

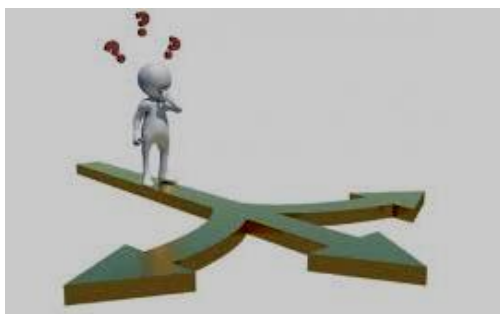
2021. május 10

Megkülönböztetés Berekfürdőn is!

Furcsa világban élünk, lépten-nyomon azt tapasztaljuk, hogy az emberek csoportjait megkülönböztetjük, vagy ezért, vagy azért. Talán mert nő, és nem férfi. Esetleg beosztott és nem főnök, szakszervezeti tag vagy nem. Ilyen, és ehhez hasonló ellentétet számtalant találhatnánk, de most itt a legújabb: oltott vagy oltatlan. Bár ezzel a kérdéssel nem akartam újságunk hasábjain foglalkozni, most mégis kénytelen vagyok. Teszem ezt úgy, hogy sem virulógus, sem orvos, még csak egészségügyi szakember sem vagyok. De egy kicsit talán nyelvészkedhetek.

Szóval, aki oltott, az védett, ebből az következik, hogy aki oltatlan, az védtelen? De ez így sántít, mert a védettet védjük a védtelennel szemben, vagy fordítva? Sok itt a kérdés, és sok a vélemény is. Nem szeretném itt és most egyik tábor sem erősíteni, de véleményem azért van. Tudom, jogilag a védettségi igazolvánnyal nem rendelkező, (védtelen) emberek megkülönböztetése nem diszkrimináció. De akkor mi? Mert szerintem vastagon belefér a megkülönböztetés fogalmába. Szakszervezeti tisztségviselőként viszont az emberek, a munkavállalók megkülönböztetésének minden formáját el kell, hogy utasítsam.

Sajnos, mindegy hogy mit gondolok, mindegy hogy mit érzek. Mindegy, hogy én oltott, vagy oltatlan vagyok: a szabályokat köteles vagyok betartani, és betartatni akkor is, ha nem értek vele egyet. És most itt jutunk el Berekfürdőig, az üdülőnkig, ahol az idén csak az oltottakat, vagyis a védetteket fogadhatjuk, a védtelenektől az üdülés lehetőségét meg kell, hogy tagadjuk. Hogy is szokták mondani: „én kérek elnézést”, de ez van.

Vagyis jelen állás szerint az üdülőben vendéget fogadni, vendégként tartózkodni csak az érvényes védettségi igazolvány felmutatásával lehet, amihez rápillantunk a személyi igazolványra is. Hogy ehhez van-e jogom nekem, vagy bármely ott gondnokoskodó tisztségviselőnknek, nem tudom. Azt azonban igen, hogy a szabály be nem tartása súlyos pénzbírással, az üdülő bezárásával jár.

Szóval sajnálom, hogy lesznek az idén olyan visszajáró tagtársaink, akiket megkülönböztetünk. Akiknek a saját döntésüket, amennyiben nem oltatják, nem oltatták be magukat, nem fogadjuk el, és kizárunk az üdülésből.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083, 20-286-1440,
E-mail: zhtk@vzs.hu

Büszkeség? Balítélet?

Gyakorta megesik, hogy nem értjük egymás nyelvét, néha nem is akarjuk. De a leggyakoribb alighanem az, amikor értjük, csak nem szívesen. Vagy, mert rossznak ismerjük a másikat, vagy, mert túlságosan magasan hordjuk, ami akkor sem az igazi, ha tényleg van mire felválni. Előfordulhat, hogy az ismereteink légből kapottak, a magasra emelt arc pedig tévedéseken alapul – utóbbi semmiképp sem barátságos viselkedés, legyen az bár szép, vagy intelligens. Ha egy büszke és egy előítéletes ember találkozik, akkor bizony nem sok jóra számíthatnak egymástól.

Az egyikük megközelíthetetlennek látszik, ami a másik szemében csak még inkább igazolja előfeltevéseit: nagyképű, dölyfös, beképzelt, aki számára csak önmaga ér valamit. A lényeg, hogy nem igazán ismerik az ilyen emberek egymást, és valahogy készletet sem éreznek a közelebbi ismerkedéshez. Vagy, ha mégis, akkor sorra elbukják a célt, mert mindketten az előzményekből indulnak ki. Márpedig rugalmasság nélkül nincsenek jól működő emberi kapcsolatok, sem a magánéletben, sem közösségekben.

Nem jó így gondolkozni, mert akkor csak kerülgetik egymást a jobb sorsra érdemesek is. Végül az egész szélmalomharccá válik még önmaguk számára is, hát még a kívülállóknak. Igaz, fontos, hogy sokszor az utóbbiak véleménye többet számít, mint a sajátunk. Márpedig nem lehet mindenkinek megfelelni, a kíváncsiskodó okoskodóknak meg talán nem is szabad. Nem beszélve mindenféle pletykálkodásról, híresztelésekről – azoknak hitelt adni sokszor önmagunk elleni merénylet.

De minden jó lehet, ha a vége sikerül, és úgy is járhatnak, mint Jane Austen regényhősei. Az 1813-ban megjelent mű – Büszkeség és balítélet – végén a fiatalok addig-addig kerülgették egymást, hogy végül mindketten engedtek önmagukból. Így megismerhették egymás valóját, ami, persze, mesének tűnik, talán az is. De, mint minden mese, az ő történetük is a valóságból indul ki, és oda érkezik vissza. Szerencsés esetben jó, és közös valóságba. Előítéletek és végtelen büszkeség nélkül.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

NINCS BOCSÁNAT

A hűtlen feleség két hónap távollét után visszatér a férjéhez, és bocsánatot kér. Nézd Rózsi – szól a férj – azt, hogy elmentél egy másik férfival, megbocsátom. De azt, hogy visszajöttél, azt soha!!!

MINDENT VISSZA

Az öreg zsidó a tengerparton sétál egyetlen unokájával. Hirtelen jön egy óriási hullám, és elragadja az unokát. Az öreg felnéz az égre és így szól: Óh, Uram, ő volt az egyetlen unokám, hogy vehetted el tőlem, ily szörnyű módon? A fiam és a felesége soha nem fogja túltenni magát ezen a veszteségen! Jön egy újabb hatalmas hullám és visszalöki az unokát az öreg lábához. A nagypapa felnéz az égre és így szól:

– Volt rajta kalap is!!!

Balogh Attila